

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАД
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
БЕОГРАД

Пословни број: К-По2 9/2018

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
са главног претреса одржаног дана 31. марта 2021. године

Председник већа: Дана 31.03.2021. године са почетком у 10 и 05 отварам заседање пред Вишим судом у Београду – Одељење за ратне злочине, у кривичном поступку К По2 - 9/2018 против окривљеног Милоша Чајевића, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, по оптужници Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије КТО 7/18 од 22.10.2018. године, која је измењена дана 07.12.2020. године.

Веће поступа у неизмењеном састав и чине га судија Зорана Трајковић, председник већа и судије Мирјана Илић и Дејан Терзић, чланови већа.

Да ли има примедби на састав већа? Тужиоче? Браниоче?

Констатује се да нема примедби на састав већа.

Главни претрес се тонски и оптички снима, а тонски запис ће бити саставни део записника о главном претресу.

Записник води записничар Оливера Савић, у раду суда помаже судијски помоћник Ивица Јагодић.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

-заменик Тужиоца за ратне злочине, Миољуб Виторовић,

-пуномоћник оштећене Нермине Аличехајић, адвокат Марина Кљаић, по пуномоћју у списима,

-окривљени Милош Чајевић, доведен из КПЗ Сремска Митровица.

-бранилац окривљеног, адвокат Зоран Јовановић, по пуномоћју у списима,

-бранилац окривљеног по службеној дужности, адвокат Саво Грујић.

Констатује се да је приступио сведок Драгомир Јаковљевић.

У публици присутни: Дамјан Брковић и Аида Спаховић.

Заменик тужиоца за ратне злочине: И сарадник из Тужилаштва за ратне злочине Мирко Матејић.

Председник већа: Морате да устанете, да се представите због транскрипта, не сарадник него Ви и у микрофон да то кажете.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Судија, Миољуб Виторовић. У судници је присутан и Мирко Матејић, сарадник Тужилаштва за ратне злочине.

Председник већа:

Констатује се да су испуњене процесне претпоставке за одржавање главног претреса.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Главни претрес је јаван.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се у доказном поступку испита у својству сведока Драгомир Јаковљевић.

Позовите сведока Драгомира Јаковљевића.

Ви браниоче Грујићу можете да напустите главни претрес имајући у виду да је окривљени обезбедио одбрану за данашњи главни претрес, тако да можете напустити судницу.

Констатује се да адвокат Саво Грујић по одобрењу суда напушта главни претрес.

Довиђења.

Добар дан, Јаковљевићу. Ставите маску и преко носа.

Испитивање сведока ДРАГОМИРА ЈАКОВЉЕВИЋА

Сведок Драгомир Јаковљевић, ЈМБГ 21059511800878. Како Вам се зове отац?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Молим?

Председник већа: Како Вам се зове отац?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Отац, Марко.

Председник већа: Које године сте рођени?

Сведок Драгомир Јаковљевић: `51.

Председник већа: Где сте рођени?

Сведок Драгомир Јаковљевић: У Бијељини.

Председник већа: Где живите сада, на којој адреси?

Сведок Драгомир Јаковљевић: У Бијељини, Галац 104.

Председник већа: Да ли сте у сродству са овде окривљеним Милошем Чајевићем?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Не.

Председник већа: Да ли сте у завади са њим?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Да ли сам?

Председник већа: У завади са њим.

Сведок Драгомир Јаковљевић: Не.

Председник већа: Пред судом сте дужни да говорите истину, давање лажног исказа представља кривично дело. Да ли сте ме разумели?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Не знам шта да Вам кажем. Ја не знам гдје сте мене ископали да би ме позвали. Ја човека...

Председник већа: Јаковљевићу, ја сам Вас упозорила да сте пред судом дужни да говорите истину и да давања лажног исказа представља кривично дело и питам Вас да ли Вам је јасно то упозорење које сам Вам дала.

Сведок Драгомир Јаковљевић: Јесте.

Председник већа: Разумете српски језик?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Разумем.

Председник већа: Нисте дужни да одговарате не питања којима можете себе и своје блиске сроднике изложити кривичном гоњењу, тешкој срамоти или знатној материјалној штети. Да ли сте ме разумели?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Да.

Председник већа: Заклетва гласи: Заклињем се својом чашћу да ћу о свему што пред судом будем питан говорити истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати. Да ли се заклињете?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Да.

Председник већа: Реците нам шта је Вама познато у вези догађања у Брчком која се тичу Нермине Аличехајић током трајања рата у Босни и Херцеговини, тачније током '92. године? Имате ли нека сазнања о томе?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Не.

Председник већа: Добро. Пуномоћнице изволите. Имате ли питања за овог сведока?

Адвокат Марина Кљаић: Добар дан господине Јаковљевићу. Ја сам Марина Кљаић, адвокат, пуномоћник оштећене Нермине Аличехајић.

Сведок Драгомир Јаковљевић: Нисам Вас чуо.

Адвокат Марина Кљаић: Ја сам Вас предложила као сведока.

Председник већа: Само тренутак, сачекајте. Да ли Ви чујете добро Јаковљевићу?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Па чујем, али не могу кроз маску.

Председник већа: Ставите му слушалице. Помозите сведоку. Изволите пуномоћнице.

Адвокат Марина Кљаић: Господине Јаковљевићу, Ви сте у вези тих догађаја давали исказ 2009. године полицији Дистрикта Брчко. Је л` се сећате?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Да.

Адвокат Марина Кљаић: Је л` остајете при наводима?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Остајем.

Адвокат Марина Кљаић: Ја бих Вас само замолила да нам укратко у пар речи кажете како сте се Ви у том периоду нашли у Брчком.

Сведок Драгомир Јаковљевић: Па добро, био сам припадник јединице која је била у том периоду стационарирана у Брчком и обављала нека ратна та дешавања.

Адвокат Марина Кљаић: А која је то била јединица?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Друга семберска.

Адвокат Марина Кљаић: Друга семберска бригада?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Да, род командом Благоја Гавриловића који је у том периоду вођен као командант одбране Брчког.

Адвокат Марина Кљаић: Добро. А како сте упознали Нермину Аличехајић?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Па знате како, ја сам као дијете живио у Брчком, од 7. до 12. године. Пошто сам град познавао као свој џеп, ишао сам, мајка ми Брчанка и ишао сам тамо код мајке послџе, познавао сам доста свијета. Онда сам имао неки посебан задатак, тако да сам контактирао доста са становништвом, пошто је командант пропагирао кад смо узели Брчко да се становништво не плаши, да му се ништа неће догодити лоше, они су остали да живе ту нормално. Ја сам имао задатак да то контролишем да ли се спроводи и како треба и ако неко чини нека злодјела, да извјестим команду о томе и да се подузимају одговарајуће мјере. Морам вам рећи, ја сам имао, ја не знам да ли је Ранко Чешић, који је осуђен, ја мислим 15 година...

Председник већа: Само мало гласније.

Сведок Драгомир Јаковљевић: Не знам да ли је Ранко Чешић био припадник те исте јединице и са њим сам имао сукоб. Тако да сам ја њих тражио, они су се представили као нека специјална полиција, ја не знам ко је њих водио, јер ја сам обишао, кад сам дошао у сукоб са Ранком, обишао и МУП и СУП и нема шта нисам, и касарну, нико за њих није знао, да би се после појавила та Нермина. Она живи у Колобари, код Бијеле хаџије, а ја сам као дијете ту живио. Имам и данас дан ту пријатеље. Ишао сам тамо код њих тако да сам срео Нермину. Она је почела плакати. Кажем: „шта ти је“, и исприча ми да је била тамо затворена код тих, ја сам, да назовем мангупа. Каже да има, помозите ми рећи, брат јој је послао да море у иностранство, гарантно писмо. Ја кажем: „Шта не идеш одавде?“. Каже не смије да изађе из Брчког, пошто су јој пријетили ако је не нађу код куће кад буду долазили да ће је убити. Ја њој кажем: „Ко ти је пријетио“ па ето ти, ће је била затворена, није била затворена, једноставно су је довели ту и држали, из њене приче, каже шта су јој радили. Ја њој кажем: ја ћу ти помоћи, што ми ниси прије рекла, што ме ниси нашла. Па каже: „Говорили су мени људи да те нађем да ћеш ми помоћи“. И овај, то писмо је важило још два дана свега, гарантно. Ја њој кажем, организујем момке фино таџић, кажем: „Доћемо Нермина по тебе, идеш за Бијељину, ја ћу те пребацити за Србију“. Пребацио бих је у року од два дана. Међутим, ја њу кад сам довезао и смјестим је тамо у једну напуштену кућу код болнице...

Адвокат Марина Кљаић: Извините, где сте је довели?

Сведок Драгомир Јаковљевић: У Бијељину, са намјером да је пребацим за Србију и да иде даље, међутим, није се могло пребацити, у Србију, нико није могао да пређе без Младићевог потписа у том периоду. Ја сам њој рекао: „Ајде остани ту два, три дана, видећу ја овамо у команди да нешто са Новицом Симићем, генералом, направимо“, да је пребаци. Међутим, у међувремену моја јединица добије да иде, то се догодило у року 24 сата, да идемо у Поджебље горе код Власенице. Ја сад шта ћу с њом, не могу је оставити у Бијељини овде. Сјетим се, био сам добар пријатељ с неким хоџом Хасаном и одем по њу, нађем Хасана, био је ту са женом и дјецом, и смјестим је код њега. Кажем: „Хасане нека је код тебе док се ја не вратим, кад се вратим ја ћу је пребацити“. Међутим, остали смо ми горе четрдесет седам дана и ја кад сам дошао тражио сам Хасана.

Председник већа: Морате гласније да причате, Јаковљевићу. Слабо Вас чују записничари који скидају транскрипт. Значи, гласније причајте.

Сведок Драгомир Јаковљевић: И у међувремену док сам се ја вратио, Хасан је отишао у размјену, вјероватно је и њу одвео. Е сад, кад је рат стао ја сам ишао горе према Поребрицама, иза Брчког и кад сам се враћао кажем једном колеги ајде да скренемо кроз то насеље где она живи и да видим рекох, чуо сам да се Нермина вратила, хоћу да је видим. И ја стварно, она је нас лијепо дочекала, немам ја ријечи, попили кафу, попричали и ја њој кажем, рекох „ако ти затреба нека помоћ или нешто“. Стварно је, видео сам, пукла на живцима, не ради, иде каже по кућама ради ако је неко назове да спреми кућу и од тог живи. Ја кажем, хајде реко ако дођем у шкрипац, оставим јој телефон, дала и она мени свој телефон да је назовем или она мене па да јој помогнем нешто што могу. Ја сам једном назвао послџе дужег времена, пало ми на памет, ајде рекох да назовем да видим шта ради. Ја њу кад сам назвао, она је оданде осула ватру: „А шта ме имаш звати“, а ово, а оно. Ето, она је жива, ја немам разлога да лажем. Стварно сам се изненадио. И ја више никад је нисам назвао и то је то.

Адвокат Марина Кљаић: Добро. Хвала Вам. Господине Јаковљевићу, молим Вас, само мало нам детаљније објасните на шта се она жалила, шта се њој дешавало. Ви сте овде у изјави до душе то и рекли.

Сведок Драгомир Јаковљевић: Јесте.

Председник већа: Реците суду, на шта се жалила, шта Вам је рекла?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Како су је ту довели, силовали, да извините кад је ко хтјео и како је хтјео, и да извинете, не знам, непријатно ми је мало, има жена, стављали јој флашу у вагину.

Председник већа: Реците све што Вам је рекла, нема везе, ово је суд, немојте да се устручавате.

Сведок Драгомир Јаковљевић: И да је била тамо у болници, ваљда је неко одвео, шта је било, да је она тамо сашивена.

Адвокат Марина Кљаић: Због тога?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Да.

Адвокат Марина Кљаић: Је л` Вам причала колико је то временски трајало?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Ма није.

Адвокат Марина Кљаић: Мислим колико је дана она била злостављана?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Ја отприлике знам колико је злостављана, али пропустио сам да одем на гробље, јер злостављана је док је та јединица и постојала. Они су се расули кад смо ми узели избор први пут, они су од те милиције направили један вод који ће да покрива онај дио територије који ми узмемо да војска не би пљачкала и којешта. Они су можда ту негдје око 5-6 дана прије тога, али не могу да се сјетим, Брано шумар кад је погинуо. Тад нам је погинуо на [извору](#) и зато, требао сам отићи на гробље, знао бих Вам тачно рећи датум.

Адвокат Марина Кљаић: Не, не, нисам Вас питала то, него да ли Вам је Нермина рекла оквирно колико је била као што сте рекли њима на располагању? Који временски период? Да ли је говорила о три дана, десет дана или дужем периоду, краћем?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Нисам о томе разговарао. Било ми је...

Председник већа: Вратите маску.

Сведок Драгомир Јаковљевић: Било ми је циљ да се ишчупа одатле. Знам кад је пуштана одатле, кад је то све било, она је морала да буде код куће, није смјела нигде да макне и да не лајем, кад се коме дигне она ствар, да дође да је нађе и напаствује.

Председник већа: Наставите даље пуномоћнице.

Адвокат Марина Кљаић: Кажите ми, да ли је нека имена спомињала?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Није.

Адвокат Марина Кљаић: Није.

Сведок Драгомир Јаковљевић: Само је рекла да мора, да ако је не нађу код куће да ће је наћи у граду и да ће је бити убијена и бачена у Саву.

Адвокат Марина Кљаић: Хвала Вам господине Јаковљевићу. Ја немам више питања.

Председник већа: Да ли тужилац има питања? Заменик тужица, Миољуб Виторовић.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Добар дан.

Сведок Драгомир Јаковљевић: Добар дан.

Заменик тужиоца за ратне злочине: А да ли сте Ви познавали те људе који су били, који су држали Нермину?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Ако је тачно нашао сам на интернету да је изјаву дао и Стево Кнежевић из Брчког.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Не, ја Вас питам да ли сте тада познавали некога од тих људи?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Па то и хоћу да вам кажем, Стеву сам познавао из дјетињства, а он је био са њима тамо у тој јединици.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Је ли она помињала када Вам се жалила, да ли је помињала да је био неко са псима?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Није. Чак шта више, па кажем вам, ишао сам у СУП, каже то је нека кућа код СУП-а. Међутим, последице кад је рат стао, није то кућа од СУП-а, то је од Градског купатила.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Је ли Вам рекла ко ју је ту довео?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Ништа, ништа по именце.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Ништа по именце?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Не.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Добро. Немам, немам више питања.

Председник већа: Да ли бранилац има питања за сведока?

Адвокат Зоран Јовановић: Да, имам. Адвокат Зоран Јовановић, бранилац окривљеног. Сведок је рекао да је био припадник колико сам чуо, а можда нисам ни добро чуо, припадник Друге семберијске бригаде. Када је та бригада ушла у Брчко, имао је одређени задатак, рекао је да треба да контролише не знам више кога, нисам чуо и помињао је неку групу која се представљала као нека специјална полицијска јединица. Да ли сад може сведок да се изјасни да ли је он икада ступио у контакт са било ким из те наводне специјалне полицијске јединице или већ како год се та полицијска јединица звала?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Не.

Председник већа: Гласније говорите.

Сведок Драгомир Јаковљевић: Нисам ступио ни са ким у контакт. Имао сам сукоб, ако је Ранко Чешић био припадник те јединице, са њим сам имао сукоб и једноставно сам му рекао: Ранко, ја са тобом немам ништа, ако ти нешто није јасно, реци ми ко вам је претпостављени и ја ћу доћи код твог претпостављеног да ово расчистим.

Адвокат Зоран Јовановић: А због чега је имао тај сукоб са Ранком Чешићем?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Па зато што сам нашао Шиптара негде близу Еш насељу који је био без докумената и у једној кући, код једне породице муслиманске. И онда сам их замолио да тог Шиптара пријаве у СУП, да се зна да је у Брчком. Међутим, то је било ујутру око 10, ја сам рекао доћи ћу после подне око 4 да провјерим да ли су то урадили. Кад сам дошао, они нису то урадили, па сам им оставио термин сутра поново. Нису га никако пријавили, ја сам отишао фино у касарну, замолио извјесног Јеленка, активни старешина, да ми да два војна полицајца и да га покупимо. Јер кад сам питао тог Шиптара откуд у Брчком, гдје је био прије, каже био у Зворнику. Ја њему кажем: „Да ниси случајно био на Кули у Зворнику?“, каже: „Нисам, па како немаш документа“, каже студира у Тузли, а поднио је захтјев за издавање личне карте у Зворнику. И ја сам онда отишао у касарну и све ми било јасно, да би Ранко дошао мене да нападне, нашао ме за ручком у хотелу, ко сам ја да идем и да контролишем и што сам ја звао полицију да га одведе. Ја сам Ранку рекао: „Ја са тобом немам шта причати, идемо код твог претпостављеног и то ћемо завршити“. Ето како сам контактирао.

Председник већа: Можете на следеће питање браниоче.

Адвокат Зоран Јовановић: Моје следеће питање. За време његовог боравка у Брчком да ли је важио полицијски час, од када до када и ко је контролисао кретање становништва за време трајања полицијског часа, војска, полиција или?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Полиција. Ја сам имао дозволу за кретање од 00 до 24.

Адвокат Зоран Јовановић: Да ли је тај полицијски час важио и у време када је обавио овај разговор са оштећеном Нермином?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Ко кад је обавио разговор?

Адвокат Зоран Јовановић: Кад сте разговарали са оштећеном да ли је и тада био полицијски час?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Није.

Адвокат Зоран Јовановић: Не у време полицијског часа, него да ли је и тада на снази био полицијски час да не може становништво да се креће?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Ја мислим да није.

Адвокат Зоран Јовановић: Моје следеће питање је, када је обавио разговор са оштећеном да ли је било коме то пријавио и да ли је проверио неке, те њене тврдње о том злостављању, силовању и већ о било чему другом што се дешавало?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Не разумијем ко је ту требао да ...

Адвокат Зоран Јовановић: Да ли сте Ви то некоме пријавили?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Па јесам.

Председник већа: Коме сте пријавили?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Пријавио мом команданту.

Председник већа: Како се он зове?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Покојном Гавриловићу, Благоје Гавриловић.

Председник већа: Усмено или писмено?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Усмено. Онда се ништа писмено није радило.

Председник већа: Када сте му пријавили, сећате ли се?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Прије 25 година...

Председник већа: Наставите браниоче.

Адвокат Зоран Јовановић: Оштећена је сведоку рекла да су је довели и силовали у тој кући поред СУП-а, како каже. Да ли је помињала јесу ли то били цивили, војници, полицајци, шта год већ било?

Сведок Драгомир Јаковљевић:Полицајци. И зато сам и тражио и имам утисак да нико за њих није знао, све док нису расформирани и један вод послат на линију. И тад су опљачкали мени ауто. Ето каква је полиција била.

Адвокат Зоран Јовановић: Да ли Вам је оштећена рекла ко јој је наредио да мора да буде у кући?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Ма јок. Ништа, ништа именом и презименом.

Адвокат Зоран Јовановић: Пошто је сведок рекао да је познавао доста становника Брчког и да је ту живео одређено време, да ли познаје окривљеног?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Не.

Адвокат Зоран Јовановић: Да ли је икада у том разговору са оштећеном, оштећена поменула име Мишо, Мишоловка, Доберман, шта год било?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Могу Вам рећи да постоји могућност да јесте, али не могу да се свега сјетим јер стварно давно је било.

Адвокат Зоран Јовановић: Да ли је оштећена рекла колико је тих, да тако кажем, полицајаца било у тој кући док је она ту боравила?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Није њих било пуно, али не могу тачно, не могу се сјетити тога. Ја мислим да јесте, али не могу.

Адвокат Зоран Јовановић: Немам више питања.

Председник већа: Реците ми Јаковљевићу где сте Ви били у мају и јуну 1992. године?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Мај и јун?

Председник већа: Да.

Сведок Драгомир Јаковљевић: У Брчком.

Председник већа: Да ли сте били припадник неке јединице?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Да.

Председник већа: Које?

Сведок Драгомир Јаковљевић:Друге семберске.

Председник већа: Мало само гласније причајте.

Сведок Драгомир Јаковљевић: Друге семберске.

Председник већа: Где је била смештена та јединица?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Код Дома здравља. У Дому здравља је била команда.

Председник већа: Тада?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Јесте.

Председник већа: Колико је Дом здравља удаљен од Станице милиције био у Брчком тада?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Зависи куда идете. Ако идете околу има и километар, ако идете попреко преко Брке овамо кроз, преко женског моста је ближе. Има можда једно седамсто-осамсто метара.

Председник већа: Да ли сте Ви у том периоду одлазили у Станицу полиције у Брчком?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Јесам.

Председник већа: Јесте ли знали где су смештени полицајци?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Ови нормални, јесам.

Председник већа: Кажете „нормални“, који су ови други?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Па, ето, то су ови други...

Председник већа: Гласније, гласније причајте. Не чујемо Вас.

Сведок Драгомир Јаковљевић: То су ови други што су те јаде радили, они нису.

Председник већа: А када сте први пут чули за њих, како кажете, за те који су те јаде радили, када сте први пут чули за њих да су они постојали?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Први пут сам чуо од Нермине, а са Ранком сам дошао у сукоб и дошао ми је у маскирној полицијској униформи. Нећете ми вјеровати људи, Брчко сам претресло да их нађем и нисам их нашао јер тражио самда видим ко су сад ти, па ћу ја са твојим претпостављеним да расправим шта имам. Вјероватно је Ранко узимао паре да би тог Шиптара штитио. А ја то не знам.

Председник већа: Добро. Да ли сте Ви током маја и јуна '92. године чули да се нешто дешава у Полицијској станици или у кућама у близини Полицијске станице од стране било којих припадника полиције Брчко у том периоду?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Нисам.

Председник већа: Када сте први пут упознали Нермину?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Па, не могу се сјетити.

Председник већа: Јесте ли познавали неког из полиције у том периоду, прва половина '92. године именом и презименом?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Јесам.

Председник већа: Кога?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Стеву Кнежевића.

Председник већа: Осим Стеве Кнежевића, да ли сте знали још некога?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Па, добро, знао сам ову нашу полицију јер наша полиција је била стационирана у хотелу „Галеб“.

Председник већа: Кога сте знали од припадника полиције'?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Наше? Па, има и Дико неки, има их доста, јер са њима и сурађивао.

Председник већа: Да ли знате имена и презимена тих људи?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Не знам, не знам.

Председник већа: Да ли Вам је Нермина Аличехајић помињала име Милош Чајевић?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Није.

Председник већа: Да ли Вам је помињала било које друго име?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Можда и јесте нека имена, али прије бих рекао да ми је рекла можда какве надимке или шта. Не могу сад...

Председник већа: Да ли се сећате сада неког надимка који Вам је рекла?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Ма јок.

Председник већа: Не. Да ли Вам је рекла како је напустила ту кућу? Како је изашла из ње?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Није.

Председник већа: Добро.

Сведок Драгомир Јаковљевић: Само ми је рекла да мора бити стално код куће иначе водиће је на Саву и убити и бацити у Саву.

Председник већа: Нисам Вас чула. Морате поновити гласније.

Сведок Драгомир Јаковљевић: Иначе, ако је не нађу код куће кад дођу, одвешће је на Саву, убити и бацити у Саву.

Председник већа: Добро. Да ли има још неко неко допунско питање за овог сведока? Имате Ви браниоче, изволите. Адвокат Зоран Јовановић.

Адвокат Зоран Јовановић: Адвокат Зоран Јовановић, бранилац окривљеног. Моје питање, после тог разговора који је сведок обавио са оштећеном, да ли је евентуално оштећену видео још који пут пре тог организовања њеног одласка у Бијељину и да ли је виђао у граду?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Не.

Адвокат Зоран Јовановић: Немам више питања.

Председник већа: Добро. Има ли још неко неко питање? Нема. Да ли имате још нешто да кажете, а да Вас нисмо питали, да сматрате да је значајно?

Сведок Драгомир Јаковљевић: Па немам ништа. Једини ми је гријех био што сам стварно био у доста, доста ризичних ситуација, где сам мого, помогао сам, где нисам. Претили су и мени. Ја сам у СУП отишао за Ранка и Перу, „Жућу“ и реко у СУП-у јавно „Где се сретнем с њима, ја ћу први да пуцам“.

Председник већа:

То је све што имам да изјавим.

Питања нема.

Да ли имате неке трошкове на име доласка у суд? Видим Ви сте поднели овде Служби за помоћ и подршку сведоцима захтев за накнаду трошкова.

Сведок Драгомир Јаковљевић: Јесам, суднице, али...

Председник већа: Приложили сте рачуне. Добро.

Сведок Драгомир Јаковљевић: Имам сад и повратне трошкове.

Председник већа: Да, знам. Навели су овде. Ми сада не можемо да Вам дамо тај новац јер је промењена процедура. Ви ћете оставити број рачуна Служби за помоћ и подршку сведоцима и тај новац ће Вам бити уплаћен о коме суд буде одлучио на Ваш рачун.

Сведок Драгомир Јаковљевић: Није проблем.

Председник већа: Да ли сте сагласни да отпустимо сведока из заседања? Тужиоче? Браниоче?

Констатује се да је сведок уз сагласност странака отпуштен из заседања.

Можете да идете.

Сведок Драгомир Јаковљевић: Довиђења.

Председник већа: Довиђења. Да ли странке имају још неких доказних предлога за допуну доказног поступка? Тужиоче, имате ли неких предлога за допуну доказног поступка? Пуномоћнице?

Адвокат Марина Кљаић: Сада ја се извињавам, нисам сигурна. Да ли је суд одлучивао о предлогу за вештачење оштећене?

Председник већа: Вештачење оштећене?

Адвокат Марина Кљаић: Тако је.

Председник већа: Па њу је вештачио психолог при давању исказа. Она је имала статус посебно осетљивог сведока.

Адвокат Марина Кљаић: Па мислим да је предлог ишао у правцу вештачења да се утврди, али у реду. У реду.

Председник већа: Да ли Ви браниоче имате допун...

Како странке немају нових предлога за допуну доказног поступка, председник већа објављује да је **доказни поступак завршен**.

ЗАВРШНА РЕЧ СТРАНАКА

Завршна реч заменика Тужиоца за ратне злочине

Тужиоче, изволите. Изнесите завршну реч.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Тужилаштво у свему остаје при оптужници прецизираној дана 07.12.2020. године. Сматрамо да је изведеним доказима неспорно утврђено да је оптужени Милош Чајевић учинио кривично дело које му се ставља на терет.

Постојање оружаног сукоба на територији Босне и Херцеговине у периоду од '92. до '95. године представља опште познату чињеницу. Оружани сукоби на територији Босне и Херцеговине започели су и пре проглашења независности ове републике и то између муслиманског, хрватског и српског народа, а посебно су интензивирани проглашењем независности 03. марта '92. године. Из наведеног следи и да је у питању оружани сукоб који има карактер немеђународног оружаног сукоба на који се имају применити правила IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године и правила Допунског протокола II уз Женевске конвенције од 12.08.'49. године о заштити жртава немеђународних сукоба.

Интервентни вод формиран је на подручју Брчког почетком маја месеца '92. године и то углавном од припадника резервног састава полиције. Командант вода био је Перо Зарић. Припадници вода били су смештени у напуштеној кући Фарука Рејзовића која се налази одмах поред станице у којој је било седиште Службе јавне безбедности. Припадници вода, између осталих, били су Милош Чајевић, Ранко Чешић, Дубравко Чешић, Горан Јелисић, Зоран Јовић, Стево Кнежевић, Ненад Херман, Александар Лаић. Наведено се утврђује сагласним исказима сведока Зорана Јовића, Стеве Кнежевића, Ненада Хермана и Александра Лаића. Ове чињенице наводи и окривљени није спорио у својој одбрани. Чињеница да је окривљени био припадник Интервентног вода утврђује се и на основу документа Преглед личних доходака припадника Службе јавне безбедности и то за период мај-јун '92. године, из ког се види да је окривљени примио лични доходак од Службе јавне безбедности у наведеном периоду.

Окривљени је негирао извршење кривичног дела које му се ставља на терет и практично за све његове радње које су описане у оптужници навео да су измишљотина. Између осталог, окривљени је у својој одбрани негирао да је доводио своје псе у кућу Рејзовића. Са друге стране, поред оштећене Нермине Аличехајић чињеница да је окривљени доводио псе у кућу Рејзовића потврдили су и припадници Интервентног вода Зоран Јовић, Никица Митровић и Стево Кнежевић. Такође, окривљени је у својој одбрани тврдио и да је један од задатака Интервентног вода био и тај да празне замрзиваче по кућама. Нити један од испитаних сведока припадника Интервентног вода није потврдио ове наводе окривљеног, напротив, на изричито питање да ли су имали задатак да празне замрзиваче, сведоци Стево Кнежевић, Зоран Јовић, Никица Митровић, Дубравко Чешић су навели да нису имали такав задатак и да нису празнили замрзиваче. Поједини припадници Интервентног вода су се изјаснили да су избегавали окривљеног, да је он практично радио шта је хтео, тако је сведок Зоран Јовић на главном претресу одржаном 28.05.2019. године навео да оптужени није никоме подлегао под команду, да је радио шта је хтео, да нико није имао увида у његово кретање и радње које је радио и да практично нико није имао контролу над њим. Сведок Никица Митровић је на главном претресу изјавио да се не сећа да су икад били заједно на задатку, да су они обављали неке друге задатке. Сведок Александар Лајић је у пред кривичном поступку изјавио да је окривљени све радио самовољно, да је знао пуцати, те да га се он бојао. Да окривљени није презао ни од кога и да мисли да га се људи још плашило.

У вези тачке 1. диспозитива оптужнице, којом се терети окривљени да је примењивао мере застрашивања и терора, дана 27.05.'92. године у Брчком, најпре је рањеника Дамира Бродлића довезао из логора Лука у стан Миреле Бродлић, Улица Радомира Цветковића број 6 у коме су се налазили Мирела Бродлић, Сенка Чалауковић, Мухамед Чалауковић, Шукрета Чалауковић, Самир Чалауковић, Горан Хасановић, Фадила Хасановић, тада малолетни Ведад Хасановић, тада малолетни Русмир Хасановић, сада покојна Ђиха Хасановић, да би потом све присутне постројио и пребројао, затим питао Горана Хасановића „како се зовете“, он му је након одговора упућивао претње говорећи му да ће га убити и чудећи се откуд му српско име, да би му потом задао ударац отвореном шаком у пределу главе, те држећи пушку у рукама уз вику саопштио присутнима да ће их наредног јутра када дође пребројати и уколико сви не буду у стану да ће их побити, што је код присутних лица, нарочито деце, изазвало страх великог интензитета, да би у наредним данима у више наврата долазио у наведени стан и присутнима уз вику упућивао претње. Испитан на главном претресу одржаном 09.10.2020. године Мухамед Чалауковић је у свему остао при исказу датом у

претходном поступку од 27.12.2017. године. Детаљно је описао на који начин је поступао окривљени Чајевић, да је у више наврата долазио до стана, да је претио већем броју лица која су се налазила у предметном стану и да су сви били веома уплашени, да је било и деце. Окривљени је након испитивања сведока кратко прокоментарисао да је све измишљено, практично без аргумената и навода који би на било који начин оспорили исказ Мухамеда Чалауковића. Искази Семке Чалауковић из претходног поступка и Миреле Бродлић су у складу са исказом из претходног поступка и са главног претреса су у складу са наводима Мухамеда Чалауковића.

Тачка 2. диспозитива оптужнице, нечовечно поступао - неутврђеног дана у периоду од 10.05.'92. до 12.05.'92. године у просторијама за испитивање притворених у логору „Лука“, Брчко, заједно с другим униформисаним лицима која су обезбеђивала наведени логор, војницима и полицајцима, наредио Сабиту Арнаутовићу да задаје ударце отвореном шаком брату Мехмету Арнаутовићу, који је такође био притвореник наведеног логора, те како није био задовољан јачином међусобних удараца, Мехмета Арнаутовића ударио шаком у пределу лица, да би потом просуо сок по тепиху и приморао Сабита Арнаутовића да полиже то јест попије тај сок са пода, да би га потом хефт машином погодио у пределу главе и ножем му, уз вређање и претње да ће га заклати, нанео посекотину у пределу врата, да би им затим наредио да скину панталоне и да наизменично један другом стављају пенис у уста. Сведоци Сабит и Мехмет Арнаутовић су најпре испитани у претходном поступку 28.12.2017. године, те су на главном претресу одржаном 04.02.2020. године у свему остали при својим изјавама. Њихови искази су у свему сагласни. Окривљеног су знали из виђења јер су сви из Брчког, те у том смислу није било дилеме око утврђивања његовог идентитета. Такође Сабит Арнаутовић је додао и да је пре рата био добар пријатељ са Сретенем Чајевићем, оцем окривљеног. Окривљени је након испитивања сведока кратко прокоментарисао да је све измишљено, практично и овог пута без конкретних примедби и аргумената који би на било који начин оспорили исказе Сабита и Мехмета Арнаутовића. Сматрамо да је окривљени у конкретном случају нечовечно поступао и да су његовим радњама оштећенима нанете тешке телесне и душевне патње.

Што се тиче тачке 3. диспозитива оптужнице, где се говори о силовању, у периоду мај-јун 1992. године, Нермину Аличехајић, коју је познавао пре рата, одвео из стана који се налазио у Еш насељу у Брчком, а у ком је именована боравила са својим братом, у кућу Фарука Рејзовића, у којој су боравили припадници Интервентног вода, уз објашњење да им треба и да пође са њим, након чега је Нермина Аличехајић, као једина жена, више од двадесет дана провела у поменутој кући у којој су били и наоружани припадници Интервентног вода, па су тако једном приликом одлазећи на задатак оставили је саму у кући два дана. Окривљени Милош Чајевић је том приликом оставио своја два пса расе доберман за које је рекао да пази их јер нису јели. За све време слушала је наређење присутних припадника Интервентног вода, чистила за њима кућу, спремала кревете и прала постељину, где ју је у више наврата, више нн припадника Интервентног вода, а најмање једном и окривљени Милош Чајевић наређујући јој или хватањем и држањем за руку и одвођењем у собу принуђивали на сексуални однос, односно силовали је. Оштећена Нермина Аличехајић је на главном претресу изјавила да је била принуђена на сексуални однос са окривљеним. Навела је да јој окривљени није претио, нити задавао ударце, да јој је наредио да оде у другу собу да би потом и он дошао за њом, наредио јој да се скине, након чега су имали однос. Оштећена је око двадесет дана живела у кући у којој су често боравили наоружани припадници Интервентног вода. Навела је да није било могућности да

напусти кућу Рејзовића јер би је свакако пронашли, да у њеној кући није било никога, да је цела њена улица била напуштена. Такође, у том периоду се у Брчком налазио и њен брат, за кога је окривљени знао где се налази, па је била свесна чињенице да би својим поступцима могла угрозити и његов живот. У једном периоду је у кући била само са два добермана који је ту оставио окривљени, што је додатно утицало на њено психичко стање. Оштећена је објаснила да је припадници Интервентног вода нису тукли, али да није могла да одбије њихове захтеве, када је са пушком на рамену поведу на спрат ради ступања у сексуалне односе, при чему треба имати у виду да су и други припадници Интервентног вода зазирали од окривљеног Милоша Чајевића и да је потпуно разумљиво што је оштећена страховала за сопствени живот, што смо овде сви видели тај страх код оштећене. Сматрам да је током поступка неспорно утврђено да је оштећена у критичном периоду живела у тешким и опасним околностима, те да је у конкретном случају била принуђена на сексуалне односе са окривљеним. Након што је од стране одбране оштећеној предочен њен исказ који је дала полицији у Брчком 2005. године, а у коме је навела да није спавала са Милошем Чајевићем, већ да је он лежао поред ње мртав пијан, оштећена је изјавила да не зна, да се не сећа да је то изјавила, те је остала при исказу датом на главном претресу. Судски вештак из области медицинске психологије Ана Најман је у закључку психолошке експертизе оштећене између осталог навела и да би емоционални фактор и доживљени стрес могли да компромитују репродуковање упамћеног у смислу недовољне селективности, одсуства детаља, временске прецизности, али да је способност репродуковања без обзира на проток времена очувана. Сведок Никица Митровић на главном претресу је изјавио да му се оштећена Нермина Аличехајић после рата пожалила да је била малтретирана у кући Рејзовића, да ју је окривљени Милош Чајевић малтретирао, те да има психичке проблеме. Ово смо чули и данас од сведока који је Нермину извео из Брчког. Чули сте шта му је Нермина испричала. Он се данас не сећа да ли се помињало не Милош Чајевић, али када је на питање да ли су се помињали и неки надимци Миша, Мишоловка, сведок је рекао „Постоји могућност“. То је рекао, али не може после двадесетпет година да се сети детаља.

Окривљени Милош Чајевић је раније осуђиван и то због кривичног дела убиства на казну затвора у трајању од шест година. Кривично дело је извршио тада са директним умишљајем, био је свестан свог дела и хтео је његово извршење. Окривљени током овог кривичног поступка није показао кајање. Сада долазимо до оне главне ствари. Ми немамо дилему да је Милош Чајевић ово што је наведено у оптужници урадио, али сада питање шта ћете ви или шта ћемо ми предложити, да ли ће суд то уважити. Видели сте током овог поступка заиста ниједном трунком није показао жаљење ни за једно од ових дела која је урадио. То што Нермина Аличехајић не говори о детаљима, то не значи да се то није догодило, само је срамота јер то је толико дуго трајало да су они код Нермине Чехајић успели да убаце онај осећај кривице због кога она и дан данас о детаљима не говори, али Ви сте судија питали да ли ју је он силовао или није. Она је одговорила „Да“. Једино што Вам није одговорила то није говорила о детаљима како је то радило, јер је то њу срамота и дан данас толико година после тога у њеном упропаштеном животу њу је то срамота. Е, због те срамоте, због тог упропаштеног живота, због она два брата, оних пристожних људи чије је и те животе упропастио и због свих осталих зла која су наведена у овој оптужници, ја предлажем да Ви осудите Милоша Чајевића на казну затвора од најмање десет година. Хвала Вам.

Председник већа: Можете да седнете. Пуномоћник оштећене Нермине Аличехајић, адвокат Марина Кљаић. Изволите.

Завршна реч пуномоћника оштећене, адвоката Марине Кљајић

Адвокат Марина Кљајић: Поштовано веће, ја се у целости придружујем завршној речи тужиоца јер сматрам да је оптужени починио кривично дело које му се ставља на терет управо на начин како је то оптужницом и наведено и да је током поступка то ван сваке сумње доказано.

Осврнућу се само јако кратко у односу на Нермину, на оно што му се ставља на терет. Тужилац је указао на њено сведочење које смо сви чули, која је избегавала да нам опише детаље. Указала бих на чињеницу да је управо такву и вештак описао, говорећи да се ради о једној једноставној личности која има могућност репродуковања запамћеног, да је она процесно способна, али да код ње када почне да говори о оним трауматичним детаљима једноставно наступа блокада и да о њима она говори веома, веома оскудно. Да нам је Нермина рекла истину закључујемо из исказа осталих сведока. О ситуацији безнадежности и апсолутне немогућности да било ко се успротиви оптуженом и припадницима његовог вода говоре и други сведоци, говоре нам и Мухамед Чалауковић, говоре нам и браћа Арнаутовић, говори и сама Нермина, говори нам и сведок Мирела Бродлић, која се поред осталог на питање „чега се бојала“, „Бојала одвођења, бојала силовања“, што значи да је то била малтене опште позната чињеница да су се у Брчком масовно дешавала силовања. Да нам Нермина говори истину говоре и сведоци Дубравко Чешкић, који каже „видео је плаву жену која је била смештена тамо у кући“. Исто потврђује и сведок Никица Митровић, који иде чак и даље који говори исто што и сведок Јаковљевић да се Нермина жалила. Нерминина прича шта је доживела њима није била измишљена прича за потребе овог суђења, за потребе овог поступка. Ту причу је она испричала много, много раније не знајући да ће се уопште икада било какав поступак према било коме покренути. Због тога је Нермина говорила истину. Она је била у ситуацији када је морала да пристане на све. И зато је било ван сваке разумне сумње очекивати да ће пружити било какав отпор, јер као што нам је и сведок Јаковљевић рекао „било јој је прећено, у случају пружања отпора биће убијена“. А и сама нам је рекла да се бојала и за живот свог брата.

Последице онога што јој је учињено су по њу веома тешке. То се види из приложене медицинске документације. Код ње постоји посттрауматски поремећај који ће је пратити током читавог живота. Тај поремећај постоји зато што ју је оптужени који ју је познавао одвео у ту кућу где су били, знајући шта ће јој се десити, што јој је поред свих осталих и сам урадио. Због тога, предлажем суду да га огласи кривим и осуди по закону.

Председник већа: Бранилац окривљеног, адвокат Зоран Јовановић.

Завршна реч браниоца окривљеног, адвоката Зорана Јовановића

Адвокат Зоран Јовановић: Одбрана сматра да провођењем доказа у овом кривичном предмету није доказано да је окривљени починио кривично дело које му се ставља на терет, обзиром да из свих доказа који су изведени у пред истражном и истражном и кривичном поступку се не може са сигурношћу, односно највећим могућим степеном извесности утврдити, да је окривљени починио било које од ових кривичних дела.

Наиме, у оптужници се наводи да је окривљени починио ово кривично дело примењивањем мера застрашивања и терора, а питам се да ли је застрашивање и примена терора то што је окривљени, да тако кажем, извео из логора „Лука“ лице које је претходно остало без ноге, које тамо није имало елементарне услове за преживљавање и довео га је у стан његове тадашње девојке, садашње супруге Миреле Бродлић. Зашто би то окривљени урадио, односно евентуално као припадник неке условно речено јединице која није била под ничијом командом и која се условно речено хајдучки понашала, зашто би он то урадио? Могао је тог човека и да лиши живота, а тада можда и не би одговарао. Међутим, он му је помогао да се извуче из тих нехуманих услова и да буде смештен у стану његове девојке где је колико-толико имао одговарајућу бригу и негу. Због чега би окривљени некеме ко носи, условно речено, име које не мора везивати само за српски, већ и за било који други народ, због чега би то лице шамарао? Није имао потребе. Није имао потребе да исказује на тај начин неку своју бахатост, уколико је бахатости и било. Ниједан од сведока, па ни сама Мирела Бродлић не помиње то шамарање. Напротив, помињу се само претње, наводно пребројавање и претња да ће их побити. То је паушална, условно речено претња. Нико није од њих рекао конкретно да ли је некеме конкретно окривљени претио. И у самом оптужном акту се јасно наводи да је упућивао уз вику претње. Које су то претње? Стварно не знамо. Једина конкретна претња „да ће их побити“. Питање да ли се то односи на сва лица која су била у том стану или само на неко од њих и да ли је имао могућности окривљени да евентуално реализује ту претњу. Имао је ту могућност, наравно, али је није реализовао и то све указује на то да код њега није било ни намере, ни воље, ни жеље да такву неку претњу оствари. И мислим да није коректно да се ствара слика о овом човеку као некој звери која није била под ничијом контролом. Он је само имао своје задатке и све оно што су имали остали припадници, не само Интервентног вода, већ и припадници и војске српског народа, не бих рекао Војска Републике Српске, о томе ћу нешто мало касније. Сви народи су се организовали, војнички да тако кажем, на територији бивше Босне и Херцеговине као федералне јединице бивше Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, па је то морао и српски народ. На све ово указује и чињеница да је ова породица боравила у Брчком још извесно време и окривљени никада није остварио ту претњу. Да је имао намеру, остварио би је, а посебно због тога што су сви сведоци који су саслушани током овог претреса, па и наводно лица којима су ове претње упућиване, јасно и прецизно навели да је по више породица боравило у једном стану и да је и то време важио полицијски час, да је ванредно стање, да је постојало ванредно стање и јесте постојало ванредно стање, и сигурно да је морало такво стање постојати, па и тај полицијски час. О томе да је окривљени претресао станове у циљу проналажења хране или било чега другог, ја стварно не видим сврху излагања заменика тужиоца у том контексту јер то није ни обухваћено оптужним актом. Тако да евентуална тврдња о томе да је то наводно учинио окривљени нема никаквог значаја за суд, већ само евентуално стварање још искривљеније слике о личности окривљеног.

Што се тиче нечовечног поступања имали смо прилике на главном претресу приликом саслушања оштећених Сабита и Мехмеда Арнаутовића да из њихових исказа утврдимо нелогичности и контрадикторности, да ниједан од њих није могао конкретно да опише начин на који је наводно окривљени њих злостављао, мучио, а окривљени није имао ни могућности да борава у логору Лука, због тога што није био ту распоређен. Био је распоређен у том Интервентном воду који није имао надлежности у логору. То што су оштећени Сабит и Мехмед Арнаутовић познавали његове родитеље, може само да буде повод да евентуално неко други ко их је можда, ко је можда нечовечно поступао

према њима, вежу за овде окривљеног, пошто су његове родитеље познавали. Иначе његови родитељи су уживали, су имали углед у Брчком, били су угледни грађани, просветни радници и окривљени сасвим сигурно не би се понашао и не би поступао на такав начин према већ тада старијим особама, које се сада на главном претресу нису могли сетити неких битних детаља. А окривљени нити је имао потребе нити је извршио то нечовечно поступање на начин како је описано у оптужном акту.

И на крају, што се тиче силовања, provedеним доказима је утврђено као неспорно да је оштећена Нермина Аличехајић боравила у тој кући Рејзовића, те обављала те кућне послове. Међутим, поставља се као основно, круцијално питање за овај кривични поступак, да ли је евентуално осим осталих припадника тог специјалног вода, њу силовао и окривљени. Током поступка односно у предистражном и истражном поступку оштећена није рекла да је поред осталих и сам окривљени њу силовао и ја ћу цитирати њене речи са саслушања у полицијској станици, где је рекла да окривљени није са њом спавао већ само онако, био је мортус пијан. Па неко накнадно сећање, накнадна памет и накнадно изјашњење да је то и окривљени учинио, мислим да је последица припреме за претрес и усмерено је на доказивање те тврдње да је и окривљени извршио овакав акт. Мада из самог излагања оштећене произилази да је само после неколико дана окривљени довео у ту кућу и његову, како је и она тада рекла, његову девојку по имену Лела и да се са њом "дружио", и да није имао више никаквог односа са њом. Значи нити јој се и обраћао, а камоли да је наводно полно општио са њом. Напротив, никада то није ни учинио, а и сама оштећена је рекла да је касније након напуштања те куће сретала у граду окривљеног. Па ако га је сретала у граду, ако је у граду постојала цивилна власт, ако је у граду постојала војна власт, што смо данас чули и од сведока Драгомира Јаковљевића, зашто то тада није пријавила, када је још увек била, да тако кажем, психички потпуно здрава, већ се то чини накнадно када, после неколико година година након потписивања Дејтонског споразума или можда и пре тога, почиње да кружи прича и објављују се књиге, текстови, билтени и не знам ни ја шта више о злочинима, наводним злочинима тог Интервентног вода, па се ту између осталих помиње и окривљени. Значи та медијска хајка покренута у Брчком, па пренета из федерације у Републику Србију је резултирала покретањем овог кривичног поступка према окривљеном. Из самог оптужног акта се не може утврдити односно није на потпун и детаљан начин описано да ли је и на који начин окривљени извршио то кривично дело, хватање за руке, одвођење и силовање. Нигде није описано да ли је то била психичка, физичка принуда, на који начин је сам акт извршен, нема ниједног битног детаља који представља битан опис у самој радњи извршења и другим битним обележјима предметног кривичног дела. Самим тим, уколико постоји сумња у чињенице од битног значаја за пресуђење односно утврђивање постојања кривичне одговорности, кривичног дела окривљеног, све то треба тумачити у корист окривљеног, сагласно принципу који је познат још из римског права, да се у случају сумње све тумачи у корист окривљеног, у смислу члана 16 став 5 Законика о кривичном поступку, уз напомену да у кривичном поступку свака чињеница мора бити доказана односно утврђена са највећим могућим степеном извесности, што у конкретном случају из спроведених доказа сигурно не може, и што не може да буде у складу са одредбом члана 16 став 4 Законика о кривичном поступку.

Због свега тога сматрам да окривљени није починио ово кривично дело које је игром случаја остало у нашем позитивном законодавству као реликт бивше СФРЈ и предлажем да се у односу на окривљеног донесе ослобађајућа пресуда односно да се ослободи од оптужбе за предметно кривично дело, јер све ово што је наведено у

оптужном акту би се могло свести на једно моје тумачење нечег што је резултирало подизањем оптужног акта. Уколико треба да се успостави нека равнотежа у осудама оних којих су вршили оваква зверства на територији бивше БиХ, тада окривљени не сме и не треба да буде жртва тог успостављања неког паритета осуђених, броја осуђених лица, јер тај унутрашњи оружани сукоб, како то назива Тужилаштво у оптужном акту, ја бих рекао грађански рат. Међутим, то је био и верски и национални и већ како год се то назвало, рат на територији бивше БиХ где се стварно свашта дешавало, али окривљени иако је осуђен пресудом Вишег суда у Сремској Митровици, осуђен је за једно кривично дело које је починио у алкохолисаном стању и у околностима када није знао нити је могао знати да особа која се налази у стану је цивил, а не војник, односно припадник супротстављене оружане стране, па је због тога и осуђен за то кривично дело на казну затвора од само пет година, шест и која му скоро истиче. Баш због тога што је окривљени особа која има четворо малолетне деце, осуђен је за нешто што је починио у прошлости, давно, 1992. године, због протеча времена, због давања и неке друге шансе да успе у животу, сматрам да окривљеног треба ослободити од оптужбе и да Тужилаштво није успело да докаже тврдње из оптужног акта.

Председник већа: Окривљени Милош Чајевић, приђите за говорницу. Приђите за говорницу. Да ли прихватате реч свог браниоца? Укључите микрофон.

Окривљени Милош Чајевић: Молим?

Председник већа: Да ли прихватате реч свог браниоца?

Окривљени Милош Чајевић: Прихватам.

Председник већа: Да ли имате да кажете нешто у завршној речи у своје лично име?

Окривљени Милош Чајевић: Па шта бих могао рећи на ово све? Ја сам се већ изјаснио поводом тога. Не осећам се кривим ни за шта од овога што ми се овде у оптужници намеће. Ја јесам био учесник тог рата. Данас хоћу да кажем за овог сведока, ја га у животу нисам видео и не верујем у његову причу. Он није могао бити у Брчком да ради неке послове претреса станове, не разумем. Одакле он за сведока? Није ми јасно. А све што је мој адвокат изјавио сада на крају, слажем се.

Председник већа: Добро. Можете се вратити на своје место уколико немате више ништа да изјавите.

Како се више нико не јавља за реч, **председник већа објављује да је главни претрес завршен.**

Пресуда ће бити јавно објављена 26.04.2021. године у 13,00 часова, судница број 4, што је присутнима саопштена па их не позивати.

Упутити допис КПЗ Сремска Митровица ради довођења окривљеног.

Довршено у 11:20.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА